

У нашој јавности постоји не тако мали круг тзв. независних интелектуалаца – професора, писаца, новинара, есејиста, социолога религије који ревностно бране принцип одвојености цркве и државе. Они не пропуштају прилику да се огласе на најмањи знак уплитања верских заједница и религије у политички живот. Под посебном су паском представници Српске православне цркве. Често се може чути оцена да је Србија на путу да постане православна теократска држава. Тврди се и да СПЦ има одлучујући утицај у креирању нашег политичког живота.

Међутим, овакав специјални мониторинг резервисан је само за деловање Православне цркве, док су остале конфесионалне заједнице, без обзира на то колико њихови представници иступали са политичких позиција, унапред амнестиране од оваквих оптужби. То се може видети у политичком деловању главног муфтије Исламске заједнице у Србији Муамера Зукорлића који не пропушта прилику да се огласи као политички ангажовани верски лидер и једини заштитник обесправљеног бошњачког народа. Иако се труди да се прикрије иза позиције нестраначке личности која представља, како он каже, трећу политичку опцију спремну да попуни празан политички простор, јасно је да Муамер Зукорлић делује не само као верски него као и политички предводник Бошњака у Санџаку. Он ту позицију брани ставом да режим у Београду води тихи рат против Бошњака, конкретније, против њихових механизма утицаја на ово друштво.

Муфтија Муамер Зукорлић уме да буде још радикалнији. „Неповерење и осећај несигурности натерали су ме да заострим реторику. Такав амбијент нас тера на оштрију реторику и на потезе који су неконвенционални. С позиција учења ислама, Устава Србије и закона о црквама и верским заједницама и о националним саветима то није спорно. Одговорно могу рећи да не бих ни размишљао о таквом кораку да живимо у нормалном и стабилном времену, простору и систему.“ На овај начин један верски вођа брани и покушава да рационализује свој политички ангажман, као ванредно средство у ванредним приликама, и то је ситуација која њему даје за право да се уплиће у политику на најприземнији начин. То је реторика коју смо слушали деведесетих година. На питање да ли његово политичко ангажовање може довести до нових подела Муамер Зукорлић каже да се никада није одрекао утицаја на политичке токове, посебно када је у питању оно што је од судбинског значаја за Бошњаке.

Избори за националне савете били су прилика коју није могао да пропусти. Он је носилац листе Бошњачке културне заједнице. Овај политички ангажман се очигледно

коси са његовом функцијом верског поглавара, али он се потрудио да пружи образложење. „Овај корак потврђује значајну угроженост Исламске заједнице, угроженост права припадника ИЗ, а и угроженост идентитета Бошњака. Једном народу лишеном конвенционалне заштите не преостаје ништа друго до да прави неконвенционалне потезе. Ово је један неконвенционалан потез, изазван аспектима неправде која нам се чини. Као одговор на једно ванредно стање, ванредан потез је сасвим рационалан.“

Муамер Зукорлић и сам тврди да заоштрава своју реторику, подстичући на тај начин бујање бошњачког национализма као најефектније средство за што већу мобилизацију бирача. Овакво отворено политичко хушкање једног истакнутог верског вође није проузроковало осуду наши дежурних бораца и боркиња против злоупотребе религије у политичке сврхе. Вероватно је за њих прихватљиво ово комесарско деловање, јер Муамер Зукорлић је политички предводник у борби против Београда који води тихи рат против Бошњака.

Оваква тешка злоупотреба избора за националне савете доводи у питање њихов смисао јер је реч о политичкој злоупотреби Исламске заједнице. У својој политичкој заслепљености Муамер Зукорлић је чак довео у питање и положај Рома. „Народи и националне заједнице, који нису имали ни Угљанина ни Љајића, као на пример Роми, добили су потпуно иста права као Бошњаци. Све то што су они радили било је без ефекта за овај народ.“ Ови ставови потврђују да је у својим обрачунима Муамер Зукорлић изгубио сваку меру и да се неодговорно поиграва са радикализацијом положаја Бошњака на веома осетљивом мултиетничком и мултиверском простору.

Одвојеност верских заједница и државе и одбрана секуларизма као једног од најважнијих принципа у функционисању демократског друштва морају бити безусловни и односити се на сваког ко покушава да наруши ова цивилизацијска начела.